

РЕШЕНИЕ

№ 40301

гр. София, 03.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав, в
публично заседание на 04.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ваня Стоянова

при участието на секретаря Лилия Благоева и при участието на прокурора Александър Павлов, като разгледа дело номер **3957** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по исковата молба на И. А. Р., понастоящем в Затвора Л. против Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, [населено място], [улица] искане да бъде осъдена ответната страна да заплати на ищеца сумата от 3000 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди за периода 27.03.2025г. до 31.03.2025г. изразяващи се в породени чувства на унижение, отхвърляне, изолация, по време на престоя му в Централен Софийски затвор, където е бил конвоиран поради явяване на дело като ищец в СРС на 28.03.2025г. от 11.10ч. Бил е настанен в килия 18, като престоят продължил до 31.03.2025г. Счита, че вредите са в пряка причинно следствена връзка с действията и бездействията на ищеца, подробно изложени в исковата молба. Сумата се претендира ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба.

За процесния период ищецът сочи, че е подложен на изтезания, на жестоко, нечовешко и унижително отношение от страна на ответника, поставяйки го в неблагоприятни условия за изтърпяване на наказанието, неосигуряване на условия за поддържане на физическото и психическото му здраве, незачитане на правата и достойнството, липса на хигиена, наличие на дървеници, продължителна изолация без възможност за общуване.

Ответната страна - Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, чрез процесуалния си представител юрк. В., оспорва предявения иск като неоснователен и недоказан. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност и недоказаност на предявения иск.

Административен съд София град, I отделение, 4 състав, като взе предвид изложените от страните становища и доводите на ищеца и извърши съвкупна преценка на доказателствата, намира за установено следното:

От представеното писмо рег. № 4934 от 28.05.2025 г. от началник на Затвора – С. до началник сектор ПНО при ГДИН се установява, че лишеният от свобода И. А. Р. изтърпява присъда в затвора [населено място] и е пребивавал в затвора [населено място], конвоиран във връзка с водени от него дела. Настаняван е в зоната с повишена сигурност пред периодите: 19.12.2023 г. до 21.12.2023 г.; 16.04.2024 г. – 17.04.2024 г.; 27.03.2025 г. – 28.03.2025 г.; 24.04.2025 г. – 25.04.2025 г.

Посочено е, че в зоната с повишена сигурност са обособени три спални помещения за настаняване на лишени от свобода „чужда делегация“ от други затвори.

При престоя на лишения от свобода И. Р. в зоната с повишена сигурност не е отправял искания да бъде запознаван с график. Копия от графика на мероприятията в зоната с повишена сигурност бил изложен в коридора, на стената и близо до спалното помещение, в което е настаняван. Лицето не за пръв път било в затова [населено място] и е било запознато с реда и графика.

Сочи се, че клубът по интереси и помещението за поддържане на физическа форма на лишените от свобода се посещават по утвърден график от постоянно пребиваващите лишени от свобода и подсъдимите в зоната с повишена сигурност. Останалите дейности могат да се ползват по график. Постелъчното бельо се осигурява на място и се изпира след напускането му на групата.

В докладна записка рег. № 11865 от 22.05.2025 г. се сочи, че на 28.03.2025 г. лишения от свобода И. Рисков е бил настанен в 1-ва група, килия № 18 на територията на затвора [населено място]. Престоят е продължил до 31.03.2025 г., за което време е извършена ДДД обработка на 26.03.2025 г. В тази връзка са представени график за ДДД обработки и протокол за ДДД обработка.

В сведение рег. № 5024 от 29.05.2025 г. се сочи, че за периода 27.03.2025 г. до 31.03.2025 г. не е имало оплаквания от временно пребиваващия в затова [населено място] Р. за наличието на дървеници. Относно спалните помещения се сочи, че са идентични с жилищна площ от 8 кв.м., включващ санитарен възел с подвижен душ. Във всяко помещение има прозорец с достъп на пряка слънчева светлина и възможност за проветряване, може да се отваря и затваря на височина 1,74 см. от пода.

Представен е дневник за престой на открито на I група, видно от който И. Р. е излизал на каре на по време на престоя му в затвора [населено място].

Представени са още график за провеждане на свиждания, график за провеждане престоя на открито на лишени от свобода, обвиняеми и подсъдими, настанени в затвора в [населено място]; разпределение на времето на лишените от свобода в затвора – [населено място]; график за пазаруване по групи; докладна записка относно графика за посещение на параклиса; график за дневния режим и разпределение на времето на настанените на територията на 1ва група при затвора [населено място], осъдени на „Доживотен затвор“, настанените по чл. 248, 246, изолирани, чл. 68, ал. 120 от ЗИНЗС, Н.К. и лишени от свобода „чужда делегация“ – със същия правен статут; книга за движението на лишените от свобода; амбулаторен журнал.

По делото беше разпитан свидетеля Н. К. Д., който заявя, че се познава с ищеца от затвора. Били заедно в плевенски затвор преди много време и се засекли в С. затвор тази, миналата година той започнал да ходи по дела и да се виждат. Спомнял си, че с И. се видели тази година, март месец. Не си спомнял точна дата. По време на каре, по време на телефон минавайки имали врати с капандури и видял ищеца И. Р.. Той му се оплакал като му казал, че го изяли дървениците. Отговорил му, че той не е единствен, цялата група била така - дървеници и хлебарки имало

навсякъде. Лично видял как е нахапан по ръцете от дървеници. Би трябвало полицаите да са минали да го питат дали ще използва фитнес, каре, би трябвало да има допитване, но дали той се е подписал или отказал не знаел. Не си спомнял да му е споделял дали са му представяни такива графици. Казал му, че не е доволен от ръководството. Не му било хубаво, защото не можа да се ползва от нещата, които са му дадени от затвора. Казал му „Н. те ми нарушават правата“, при което му казал да напише жалба. Щом са му нарушени правата за някои неща явно не му били предоставяни графици. Той не бил на себе си, бил изяден от дървеници, целия бил червен. Ръкохватките на прозорците в първа група се намирили високо и трябвало да се качва на второто легло около 2 метра и нещо, нямало преместваеми мебели и столове.

На въпроси зададени от ищеца Р., свидетелят Д. отговори:

От 2013 г. до 2018 г. бил в Софийският затвор, после бил преместен в Л. и пак в С. до сега. Бил настаняван в осемнадесета килия, първа група. Абсолютно на цялата група прозорците били еднакви не може да бъдат различни, както в осемнадесета килия. Трябвало да се качиш на високо, на втората вишка, за да достигнеш прозореца и да го затвориш с райберчето. Докато бил в затвора [населено място], първа група имали разрешение от Главна дирекция и от Началника на затвора да си купуват „А.“, за да може да си пръскаат за дървеници. Пръскали в стаята, дюшеците в присъствието на надзирател и свидетел. Сами се справяли и пръскали. Преди около двадесет дни минали такива доктори и установили, че затворът е пълен с хлебарки и дървеници. За първи път ги видял от 2013 г. насам. Когато надзирателят постъпвал на смяна, като поеме смяната сутринта той е бил длъжен да си отвори книгата и да минава по график, каквото има и да пита дали някой ще използва баня, фитнес, каре и др. Случвало се да откаже престой на открито. Имало специална тетрадка, голям формат и пишеш защо не желаш да ходиш на каре. Случвало се поне два пъти да откаже и да не се подпише в тетрадката.

В Софийският затвор първа група правили свижданията с близките в сряда, което е работен ден и някой път нямали възможност и молили да се направи свиждането в събота, защото хората са на работа. Случвало се да пише молба за това. Понякога са му отказвали, но е било рядко в повечето случаи са били одобрявани тези молби.

Показанията на свидетеля са подробни, последователни, логични и кореспондират със събраните по делото писмени доказателства, поради което съдът ги кредитира.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Искът за присъждане на обезщетение е предявен от лице което твърди, че в периода от 27.03.2025г. до 31.03.2025г. е претърпял неимуществени вреди от неблагоприятните условия, при които е било поставено по време на престоя му в Централен софийски затвор, в резултат на незаконосъобразни действия, бездействия на длъжностни лица от администрацията на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията” - юридическо лице към Министерството на правосъдието с териториални структури, включващи затворите и областните служби „Изпълнение на наказанията” – чл. 12, ал. 3 от ЗИНЗС, т.е. исковата молба е подадена от лице с правен интерес и срещу пасивно легитимирания ответник, по аргумент от чл. 205 от АПК, във чл. 284, ал. 1, във вр. с чл. 285, ал. 1 и ал. 2 от ЗИНЗС, предявен е пред компетентния съд, при спазване правилата за родова и местна подсъдност.

Разгледан по същество, предявеният иск е неоснователен, по следните съображения:

Съгласно нормата на чл. 284, ал. 1 от ЗИНЗС държавата отговаря за вредите, причинени на лишени от свобода и задържани под стража от специализираните органи по изпълнение на наказанията в резултат на нарушения по чл. 3.

В разпоредбата на чл. 3 от ЗИНЗС е посочено, че осъдените и задържаните под стража не могат да бъдат подлагани на изтезания, на жестоко, нечовешко или унижително отношение. За

нарушение на тази забрана се смята и поставянето в неблагоприятни условия за изтърпяване на наказанието лишаване от свобода или задържането под стража, изразяващи се в липса на достатъчно жилищна площ, храна, облекло, отопление, осветление, проветряване, медицинско обслужване, условия за двигателна активност, продължителна изолация без възможност за общуване, необоснована употреба на помощни средства, както и други подобни действия, бездействия или обстоятелства, които уронват човешкото достойнство или пораждат чувство на страх, незащитеност или малоценност.

Основателността на предявения иск предполага установяване на следните материално-правни предпоставки: 1.) акт, действие и/или бездействие на специализираните органи по изпълнение на наказанията, с които се нарушава чл. 3 от ЗИНЗС; 2.) настъпила неимуществена вреда в правната сфера на ищеца в резултат на нарушението, която се предполага до доказване на противното по силата на оборимата презумпция, въведена с чл. 284, ал. 5 от ЗИНЗС и 3.); причинна връзка между нарушението по чл. 3 ЗИНЗС и настъпилия вредоносен резултат.

Според чл. 3 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи никой не може да бъде подложен на изтезания или нечовешко или унижително отношение или наказание. Спрямо лицата, изтърпяващи мярка за неотклонение „Задържане под стража“ във вътрешното законодателство, това право е регламентирано с нормата на чл. 3 от ЗИНЗС, предвиждаща, че задържаните под стража не могат да бъдат подлагани на жестоко или нечовешко отношение. На това право на задържаните под стража съответства насрещното административно задължение, при изпълнение на наказанията да бъдат осигурени условия, обезпечаващи поддържането на физическото и психическото здраве и зачитане на правата и достойнството им – чл. 2, т. 3 от ЗИНЗС. „Нечовешко“ или „унижаващо“ отношение предполага страдание или унижение, достигащи отвъд неизбежния елемент на страдание и унижение, свързан с дадена форма на легитимно третиране или наказание. Мерките за неотклонение, според ЕСПЧ, могат често да съдържат такъв елемент, като държавата трябва да осигури на задържаното под стража лице условия, които са съвместими с уважението към човешкото достойнство, така че начинът и методът на изпълнение на мярката да не го подлагат на стрес и трудности с интензивност, която надминава неизбежното ниво на страданието, свързано със задържането.

Задълженията на ответника във връзка с осигуряване на благоприятни условия при изтърпяване на мярката за неотклонение „Задържане под стража“ от подсъдими лица са уредени нормативно в ЗИНЗС и Правилника за прилагане на закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража (ППЗИНЗС). Съгласно чл. 7, т. 1, б. „а“ от ППЗИНЗС, Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ осъществява методическо ръководство и контрол по изпълнението на наказанията, наложени с влезли в сила съдебни актове; спазването на правата и задълженията на лишените от свобода; взаимодействието с органите на съдебната власт за привеждане в изпълнение на мярката за неотклонение задържане под стража; законосъобразността при прилагане на дисциплинарни мерки спрямо лишените от свобода; разпределението на времето на лишените от свобода; състоянието на жилищно-битовата база; настаняването и разпределението на новопостъпилите; работата на комисиите по чл. 73 от ЗИНЗС; освобождаването от местата за лишаване от свобода.

Съдебната практика на Европейския съд по правата на човека във връзка с дела, заведени от български граждани срещу Република България, относно заявени нарушения на чл. 3 от ЕКПЧ, произтичащи от условията в местата за лишаване от свобода и задържането под стража, е установила общи принципи и стандарти за преценката дали в конкретни случаи е налице нарушение на прокламираното в чл. 3 от ЕКПЧ основно право - Решение от 02.02.2006г. по делото Й. срещу България, Решение от 24.05.2007г. по делото Н. срещу България, Решение от 28.06.2007г. по делото М. срещу България, Решение от 27.11.2008г. по делото С. К. срещу

България, Решение от 08.07.2014г. по делото Х. и Т. срещу България, Решение на ЕСПЧ от 27.01.2015г. по делото Н. и други срещу България и др. В тези решения се съдържат критерии от значение за преценката дали условията за изтърпяване на един ограничителен режим могат да достигнат до третиране в нарушение на чл. 3 от ЕКПЧ. Съгласно мотивите на посочените решения на ЕСПЧ, държавата трябва да осигури на лишеното от свобода лице условия, които са съвместими с уважението към човешкото достойнство, така че начинът и методът на изпълнение на мярката не го подлагат на стрес и трудности с интензивност, която надминава неизбежното ниво на страданието, свързано със задържането и че като се имат предвид практическите нужди на лишаването от свобода, здравето и доброто му състояние са адекватно осигурени. В решението на ЕСПЧ по делото „Н. и други срещу България” е посочено, че вече постановените решения се отнасят до нарушения на чл. 3 от ЕКПЧОС в различни затвори, арести и общежития в България, касаещи повтарящи се въпроси за липсата на достатъчно пространство, достъп до естествена светлина и въздух, ниска хигиена, липса на дискретност и нарушаване на личното достойнство при използване на тоалетната. ЕСПЧ е приел, че нарушенията не са вследствие от изолирани случаи, а произтичат от повсеместен проблем, в резултат на лошото функциониране на българската пенитенциарна система и недостатъчните гаранции срещу нечовешко и унижително отношение.

В процесния случай се установява, че ищецът изтърпява присъда в затвора [населено място] и е пребивавал в затвора [населено място], в зоната с повишена сигурност, конвоиран във връзка с водено от него дело. И. Р. е бил настанен в 1-ва група, килия № 18 на територията на затвора [населено място]. Престоят е продължил до 31.03.2025 г. От събраните доказателства се установява, че спалните помещения в тази група са идентични, като всички са с жилищна площ от 8 кв. м. и включват санитарен възел с подвижен душ. Във всяко помещение има прозорец с достъп на пряка слънчева светлина и възможност за проветряване, като може да се отваря и затваря на височина 1,74 см. от пода.

Съгласно разпоредбите на чл. 21, ал. 2 и чл. 22, ал. 2 от ППЗИНЗС поддържането на хигиената в спалните помещения е вменена на обитателите на спалното помещение, т. е. „задържаните под стража“ имат ангажимент освен да поддържат както личната си хигиена, така и да се грижат за хигиената на спалното помещение, което обитават. На чл. 21, ал. 2 и чл. 22, ал. 2 от ППЗИНЗС кореспондира разпоредбата на чл. 284, ал. 4 от ППЗИНЗС, която вменява на задържаните лица задължение да поддържат хигиена в килията. Ежемесечно администрацията на Затвора [населено място] чрез външна фирма осигурява обезпаразитяване и дезинфекция на спалните, производствените и сервизните помещения.

В случая ищецът е пребивавал от 27.03.2025 г. до 31.03.2025 г. в зоната с повишена сигурност, където се настаняват лишени от свобода „чужда делегация“, като по време на престоя му му е осигурено постелъчно бельо, което да използва, което се изпира след напускането му.

Ищецът в исковата си молба е посочил, че в килиите има дървеници. Ответната страна е представила доказателства, че за посочения в исковата претенция период ГДИН е сключила договор с фирма за дератизация и дезинфекция и съгласно предоставените протоколи периодично са третирани площите за борба с инсекти – хлебарки, дървеници, плъхове, т. е. извършвана дезинсекция и дератизация в сградата на ареста на затвора [населено място], където ищецът е бил настанен, като на 26.03.2025 г., т. е. непосредствено преди настаняването му е извършена дезинфекция, дезинсекция и дератизация на спалните помещения, което не обуславя бездействие на ГДИН.

Следва да бъде отбелязано и, че не се установява за целия си престой ищецът да е посетил МЦ с оплаквания за ухапвания от насекоми, хлебарки или дървеници. В тази

насока, дори и от съда да се приеме за установено наличието в рамките на разглеждания период на паразитни насекоми – дървеници и хлебарки в затвора, то това не се дължи на незаконосъобразно бездействие на специализираната администрация в местата за лишаване от свобода, като напротив, установява се, че за периода на исковата молба, са били осъществявани съответни дейности по дезинсекция и дератизация. Затова и въпреки че принципно наличието на инсекти в спалните помещения е от естество да води до неприятни усещания, то същото не би могло да се приеме за пряка последица от незаконосъобразно поведение на ответника, доколкото се установява същият да е положил необходимата и дължима грижа за недопускане и справяне с такъв проблем. Налице са доказателства, че администрацията е направила необходимото, за да осигури нормални условия за живот на задържаният по стража ищец за посоченият период, като са извършвани действия по периодична дезинсекция и дератизация на помещенията на затвора.

По отношение на оплакванията относно престоя на открито следва да бъде отбелязано, че съгласно разпоредбата на чл. 86, ал. 1, т. 1 от ЗИНЗС, лишените от свобода имат право на престой на открито не по-малко от един час на ден. От приложения по делото график за провеждане на престоя на открито се констатира, че той напълно кореспондира на разпоредбата - „не по-малко от час“. За периода 27.03.2025 г. до 31.03.2025 г. лишеният от свобода е имал престой на открито с изключение на един ден – 28.03.2025 г., тъй като е отказал да излезе. С оглед това съдът приема, че ответника не е ограничил правото ищецът и той е ползвал престой на открито с продължителност един час на ден, от което следва че не е налице бездействие на институцията и по този начин да е налице липса на възможности за разходки и/или физическа активност.

По отношение оплакванията на ищецът, че не е запознат с графици за мероприятията следва да се посочи, че в зоната с повишена сигурност, където е бил настанен са били изложени копия от графици на мероприятията. Същите са били поставени на стената в коридора и близо до спалното помещение, в което Р. е бил настанен, съответно е му е била предоставена възможност да се запознае с тях.

Според разпоредбата на чл. 204, ал. 4 от АПК незаконосъобразността на бездействието се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетението. За квалифицирането на едно бездействие като незаконосъобразно такова, е необходимо да бъде установено неизпълнение на задължение за фактическо действие от страна на административен орган или на длъжностно лице от администрацията, като е необходимо да съществува нормативно установено задължение за изпълнение на това действие. По делото от ответника са представени документи, които да оборват наличието на бездействие. Ограниченията и неудобствата, които ищецът е търпял, са пряко следствие от характеристиката на мярката за неотклонение „задържане под стража“, и от приложения по делото доказателства е видно, че същите напълно са отговаряли на законовите изисквания и настоящият съдебен състав, намира, че в производството не се установява неизпълнение на задълженията по осигуряване на нормални битови условия от страна на ответника, поради което изложените в жалбата оплаквания се явяват неоснователни и необосновани.

Съдът намира, че субективните преживявания на ищеца са естествени емоционални преживявания в условията на изтърпяване на наказание. За да попадне задържането специално под чл. 3 от Конвенцията, страданието и унижението трябва да надхвърлят неизбежния елемент на страдание и унижение, свързани със самото лишаване от

свобода. В рамките на мястото за изтърпяване на наказание се търпят ограничения, свързани както със самото място, така и с режима и правилата на вътрешния ред, което обаче не е основание за ангажиране на безвиновната отговорност на държавата. Не са налице всички елементи от състава на законовата норма, а разминаването на посочените в исковата молба обстоятелства и събраните писмени доказателства обосновава несъстоятелността на твърденията.

Съдът намира за недоказан и фактът на причинени на ищеца вреди по вид и размер, описани в исковата молба, подлежащи на компенсация. Вредата е отрицателната последица, с която се засягат неблагоприятно имуществените права и/или защитени от правото нематериални блага и неимуществени интереси на увреденото лице, като „пряка и непосредствена“ е тази вреда, която следва закономерно от твърдяната незаконосъобразна административна дейност, по силата на безусловно необходимата причинно–следствена връзка, която съществува между тях. На обезщетяване подлежат единствено преките вреди - тези, които са типична, нормално настъпваща и необходима последица от вредоносния резултат и които са адекватно следствие от увреждането.

Освен преки, вредите следва да бъдат и непосредствени, т. е. да са настъпили по време и място, следващо противоправния резултат. Няма и спор в правната теория и практика, че обезщетенията за неимуществени вреди се присъждат за конкретно претърпени физически и психически болки, страдания и неудобства, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. По силата на чл. 52 от ЗЗД обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Понятието „справедливост“ не е абстрактно понятие, а е свързано с преценка на конкретни и обективно съществуващи обстоятелства, имащи значение за правилното определяне на основанието за присъждане на обезщетението и неговия размер. Следва да се отбележи че по справедливост се определя не само размерът на обезщетението за неимуществени вреди, но и естеството и характера на страданието, за което се присъжда обезщетението. Съгласно трайната съдебна практика неимуществените вреди подлежат на доказване, а не се предполагат. Те трябва да се установят с конкретни доказателства по делото, а не с общи твърдения и термини, тъй като за всеки отделен човек те са индивидуално определяеми и съдът не може да предполага тяхната наличност.

Предпоставка за реализиране отговорността на държавата за вреди е и наличието на пряка и непосредствена връзка между твърдените бездействие и причинени вреди, която връзка с оглед гореизложеното за недоказаност на другите елементи от фактическия състав, също се явява недоказана. От събраните по делото доказателства не се установява доказано подлагане на изтезания, на жестоко, нечовешко или унизително отношение, както и поставяне на лицето в неблагоприятни условия за изтърпяване на наказанието лишаване от свобода, които да уронват човешкото достойнство или пораждат чувство на страх, незащитеност или малоценност .

На ищеца безспорно е осигурена среда с нормални битови условия. Не са установени и усложнения на здравословното състояние на ищеца по време на престоя му в ареста. Престоят му не може в никакъв случай да бъде квалифициран като унизително и обидно отношение или нечовешко третиране, съответно не представлява нарушение на чл. 3 от ЗИНЗС, при което неприложима се явява и разпоредбата на чл. 284, ал. 5 от ЗИНЗС.

При съобразяване на установените факти и приложимата правна уредба настоящият съдебен състав намира, че не е доказано бездействие на ответника по отношение на ищеца във връзка с изпълнение на задълженията и по ЗИНЗС. По тези съображения,

исковата претенция се явява неоснователна и недоказана и следва да бъде отхвърлена като такава.

При този изход на делото и направеното своевременно искане за присъждане на разноси от ответната страна, ищецът трябва да бъде осъден да заплати на ответната страна юрисконсултско възнаграждение в размер на 130 лева, който размер е съобразен с разпоредбата на чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ във вр. с чл. 144 от АПК. Съгласно разпоредбата на чл. 286, ал. 2 ЗИНЗС, когато искът се отхвърли изцяло, съдът осъжда ищеца да заплати разноските по производството.

Водим от горното и на основание чл. 286, ал. 3 от ЗИНЗС, във връзка с чл. 203 и следващите от АПК, Административен съд София-град, Първо отделение, 4-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ предявения от И. А. Р. иск против Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ за заплащане на сумата в размер на 3 000 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди от незаконосъобразно бездействие на длъжностни лица към Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ за периода 27.03.2025г. до 31.03.2025г.

ОСЪЖДА И. А. Р., ЕГН [ЕГН], да заплати на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ сумата от 130 /сто и тридесет/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред тричленен състав на АССГ в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ